

Harangszó

XVII. évf. 40. szám Az Esztergom-Belvárosi és Vízivárosi Plébánia hírlevele 2013. november 3.

Olvasmány: *Bölcs 11,22 – 12,2*

Evangélium: *Lk 19,1-10*

Szentlecke: *2Tessz 1,11 – 2,2*

ÉVKÖZI 31. VASÁRNAP

Jövő (évközi 32.) vasárnapi szentírási szakaszok: **olvasmány:** *2Mak 7,1-2.9-14; szentlecke:* *2Tessz 2,16 – 3,5*

EVANGÉLIUM (*Lk 20,27-38*): Odajárultak Jézushoz néhányan a szadduceusok közül, akik azt tartják, hogy nincs feltámadás, és megkérdezték tőle: „Mester! Mózes meghagyta nekünk: Ha valakinek meghal a testvére, és asszonyt hagy maga után, gyermeket azonban nem, akkor a testvér vegye el az özvegyet, és támasszon utódot testvérenek. Volt hét testvér. Az első megnősült, aztán meghalt utód nélkül. Az asszonyt elvette a második, aztán a harmadik, majd sorra mind a hét. De mind úgy halt meg, hogy nem maradt utód utána. Végül az asszony is meghalt. A feltámadáskor vajon kié lesz az asszony? Hisz mind a hétnek felesége volt.” Jézus ezt válaszolta nekik: „A világ fiai nősülnek és férjhez mennek. Akik pedig méltók rá, hogy eljussanak a másik világba és a halálból való feltámadásra, nem nősülnek, s nem is mennek férjhez. Hiszen már meg se halhatnak többé, mert az angyalokhoz hasonlítanak, és az Istennek a fiai, mert feltámadtak. Arról, hogy a halottak feltámadnak, már Mózes is beszélt a csipkebokróról szóló részben, ahol az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének nevezi. Isten azonban nem a holtaké, hanem az élőké, hiszen mindenki érte él.”

Elmélkedéshez:

- Számomra Isten a holtak vagy az élők Istene?
- Istenért élek-e?
- Hiszek-e a holtak feltámadásában?

Ismeret-rovat: Gondolat a nem hívőkről szóló cikkhez

Az elmúlt három hétben egy cikksorozatot olvashattunk a *Harangszó*ban, mely a nem hívő kortársainkat igyekezett bemutatni, és tanácsot adni, hogyan – illetve hogyan ne – viszonyuljunk hozzájuk. A sok gondolatból, melyet elindított bennem, az egyik: ha keresztények vagyunk, akkor azt várják tőlünk, hogy legyünk is keresztények – ne csak valami hívő utánezatok. Lassan 20 éve, hogy még nem hívőként, Sopronban nagyon jó baráti kapcsolatba kerültem egy keresztény kisközösséggel. Együtt táboroztunk, sokat beszélgettünk, jól éreztem magam közöttük, de az a kikötésem megvolt, hogy a „vallásos dolgaikkal” hagyjanak békén. Nem erőltettek rám semmit, és nem éreztették velem, hogy kevesebb, vagy „rosszabb” lennék tőlük, elfogadtak úgy, ahogy akkor voltam. Viszont a keresztény életükből semmit sem „adtak le” a kedvemért. Nem maradt el ima a táborban azért, mert én nem akartam imádkozni. Amikor más véleményen voltam, mint amiben hittek, nem adtak nekem igazat csak azért, hogy meg ne bántsanak. Nem mondták a bűneimre, hogy semmi baj, ma már mindenki így él. Mindent megtettek azért, hogy amennyire sikerül, tényleg keresztényként éljenek, nem hozzám igazodtak, hanem Jézushoz. Lassan 20 éve, hogy felnőttként a keresztiség szentségében részesültem. Nagyon változatos, izgalmas, de legfőképp kegyelmekkel teljes út áll mögöttem, amelyet Jézussal együtt járhattam végig. Ennek az útnak a kezdetén az a közösség áll, akik elvezettek Hozzá szeretetükkel, tanúságtételükkel. Köszönet és hála érte Istennek!

Lesták Zoltán

Gondolatok-rovat: Az öszülés pozitív hatása! (?)

„Lelkesedés a sötétedésben”

Az ős beköszöntével talán könnyebb a befelé fordulás, magunkra tekintés. Ez nem könnyű tett, mert már a magammal való foglalkozás gondolata is megrekeszthet. Nem vagyok én erre rászorulva – fut át az első gondolat. Még néhány további gondolat, és ott tartok, hogy hát igen, szükségem van rá. Majd jön az értékelésem alapja, a „mihez képest”. Itt már sokszor nehezen lehet megfogalmazni tényszerű, valós pontokat, amihez viszonyítani tudnék. Pláne, ha önmagam vizsgálom magam. Egy érdekes emléket szeretnék itt megosztani. Már sok évvel ezelőtt volt, amikor egy lelkigyakorlaton Jákob kútjáról szóló evangéliumi szakasz alapján elmélkedtünk. Ez engem ott nagyon megérintett, és ennek élményét sokszor megosztottam. Később viszont volt lehetőségem személyesen is megtapasztalnom azt a megrendítő érzést, hogy én lehetek ott a valódi Jákob kútjánál. Ekkor – mint a lelkigyakorlaton is – beletekintettem az igen mély kút vizébe, majd leengedtem a vödört, és vizet húztam belőle. Míg tekertem a kart, a könnyeimmel küzdve éltem át azt, hogy tiszta forrásból, lelkem mélyéről, talán önmagamból hozom elő az „éltető” vizet: Isten kiáradó szeretetét. A kút mellett akkor és ott ismét Jézus állhatott, mert az „Adj innom!” felszólítás szívemben hangosan szólt. Bár tudtam, hogy a víz mely a vödörben van, attól még megszomjazom, de szinte valósággá vált számomra, hogy most itt velem történik meg a csoda mely Jézus mondatából szól – „De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szőkellő vízforrás lesz benne.” (Jn4,14) Ez az élmény azóta is vissza-visszatér bennem akkor, amikor magamba tekintek.

A mélybe tekintés, felismerés, a felszínre hozás küzdelmes munkája, majd a tapasztalás élménye és az öröm az, mely újból és újból megtörténik mindazokkal, akik cselekednek ebben a borongóssá váló időben. Az őszi és a közelgő tél, melankolikus hangulatot hozó fénytelenége ne legyen a lelkesedésünk elnyomója. Remélhetőleg sokunkban megjelenik az a vágy, hogy szükségünk van mélyből meríteni és átgondolni, átértékelni életünk értékes, lelkesítő, lendülethozó lehetőségeit, melyek Istenhez vezetnek. Családos közösségekben - lelkigyakorlatunk mottójáról gondolkozva, beszélgetve - a visszatekintés és értékelés szükségessége is felmerült. Miért is? Mert a beszélgetés közben csodálkoztunk rá arra, mennyit változtunk és ehhez képest a megtörtént események mennyire más megvilágításba kerültek. Más lett az értékes, a lényeges, más lett fajsúlyosabb. Konklúzióként le tudtuk vonni, hogy átértékelve életünk lépéseit nem önsajnálta és az elmúlás, elszalasztás, és más fájdalomba kell sírva elmerülnünk, hanem rácsodálkozni a forrásra, mely lelkesedést és lendületet ad életünknek. Így egyre inkább egyszerűbben és jobban felismerhetően tudunk haladni Isten szeretete által Jézushoz.

Kívánom mindannyiunk számára, hogy az egyházi év vége felé és az adventi időszak közeledtével megvalósuló lelkigyakorlatok értékre vezető, lelkesedést adó, személyre szóló hatása megmaradjon, és felismerjük Jézus jelenlétét életünkben.

Tóth László

Imaszándékok

A *Szentatya* imaszándéka november hónapban:

Általános imaszándék: hogy a papok nehézségeik közepette találjanak enyhülést szenvedésükre, vigaszt kételyeikre és igazolást hűségükre.

Missziós imaszándék: hogy Latin Amerika Egyháza, a helyi missziók gyümölcseként misszionáriusokat küldjön más nemzetekhez.

Bíborosi imaszándék: Hogy Mindenszentek ünnepének megtartása erősítse közösségünket az üdvözültekkel, akik már felfoghatatlan módon Istennél vannak.

A hét liturgikus ünnepei:

November 4., hétfő: *Borromeo Szent Károly* emléknapja

Borromeo Szent Károly (eredeti nevén *Carlo Borromeo*; Arona, 1538. október 2. – Milánó, 1584. november 3.) olasz bíboros érsek, a katolikus egyház egyik nagy reformátora, a tridentin zsinat határozatainak első végrehajtója. 1563-ban pappá és püspökké szentelték. Sokat tett a tridentin zsinat szerencsés befejezéséért, és miután a zsinat véget ért, 1565-ben megkapta a milánói érsekséget, hogy ott végrehajtsa a határozatokat. Egymást követő konfliktusaiból sorra győztesen került ki, amit kisebb részt kiváló rokoni kapcsolatainak, nagyjából egyre gyarapodó személyes tekintélyének köszönhetett. A reform döntő elemének a papnevelés megújítását tartotta, ezért már 1565-ben internátust és iskolát nyitott a papnak készülőkhöz számára; ez lett a milánói szeminárium őse. A lakosság vallásos képzésének javítása érdekében felkarolta a *Castellis da Castello* által 1536-ban alapított hittaniskola ügyét is, Páviában pedig a műveltebb hívők lelki képzésére megnyitotta a Borromeum Intézetet. Kivételesen sokat látogatta egyházmegyéjét, hogy személyesen győződjön meg a reformok haladásáról, a vallásos élet megtisztításáról. Minden vagyonát a szegényekre költötte, a templomokban, kolostorokban és a szerzetesrendekben elburjánzott visszaéléseket felszámolta. Ez a munka felőrölte életerejét, és amikor ezt még kemény böjttel és vezekléssel tetézte, szervezete felmondta a szolgálatot. Negyvenhat évesen halt meg. V. Pál pápa avatta szentté 1610-ben.

November 5., kedd: *Szent Imre* ünnepe

Nevelésére különös gondot fordítottak szülei. 1015-ben Imre herceg oktatását átvette Gellért püspök, aki Velencéből Szentföld felé tartva I.

István udvarába került Gyórszentmártonon a mai Pannonhalmán, és a király mellett maradt eredeti szándékától eltérően. Gellért püspök hét éven keresztül tanította Imre herceget latinra, elvégeztette vele a kor legmagasabb iskolai fokozatait, a triviumot és quadriviumot. A tudományok mellett a vallásba, valamint a papi élet rejtelmébe is beavatta. Tizenöt éves korától atyja, I. István mellett nevelkedett, ahol az államirányítás tudományát, a hadvezérséget, a diplomáciát sajátította el. I. István Imre herceg nevelését annak huszonhárom éves korában fejezte be. Halálának pontos helye sem ismert, valószínűleg egy vadkan öklelte fel a bihari Igfon-erdőben vadászat közben (az országnagyk kedvelt vadászterületén). Itt épült fel a 11–12. század fordulóján a Szent Imre apátság épülete (szentté avatása után). Mivel a középkori szokás szerint a szentek halálának helyszínén monostort építettek, így ez is ezt erősíti meg. Holttestét az akkor még épülő fehérvári bazilikában helyezték el. VII. Gergely pápa 1083. november 4-én I. Istvánnal és Gellért püspökkel együtt szentté avatta.

November 9., szombat: A *Lateráni Bazilika felszentelésének ünnepe*

HIRDETÉSEK

- + **November 9-én**, jövő szombaton *délután 1 óra és 1/2 6 között* lesz a Belvárosi templomban a havi szentségimádási alkalom. Kérjük a kedves testvereket, közösségeket, hogy iratkozzanak fel az ívre, mely időpontban vállalnak imádságos időszakot a kitett Oltáriszentségnél!
- + A Belvárosi Plébánián péntekenként, *délután 1/2 3-tól 4 óráig* elsőáldozásra való felkészítő, közösségépítő alkalmakat tartunk. Ezeket az alkalmakat Gábor atya, Ági néni, Györgyi néni és hat, már megbérmálkozott fiatal vezeti. Jelentkezés a pénteki alkalmon való megjelenéssel.
- + Bérmálkozni készülőkhöz számára felkészülési alkalmak indultak pénteki napokon. Kérjük, hogy a felkészítéseken részt venni szándékozók keressék plébános atyát!
- + Vasárnapi iskolát indítottunk azok számára, akik felnőttként szeretnének keresztkedni, bérmálkozni, elsőáldozni. Bővebb információ és jelentkezés a plébános atyánál.
- + Novemberi véradások városunkban:

nov. 5.	14:00-17:00	Esztergom	Művelődési Ház (Technika Háza)
nov. 12.	10:00-13:00	Esztergom	Szent Erzsébet Középiszkola
nov. 19.	10:00-13:00	Esztergom	Géza Fejedelem Szakközépiszkola
nov. 19.	14:00-17:00	Esztergom	Művelődési Ház (Technika Háza)
nov. 26.	10:00-13:00	Esztergom	Pázmány Péter Katolikus Egyetem BTK - tornaterem
nov. 26.	14:00-17:00	Esztergom	Művelődési Ház (Technika Háza)

BELVÁROSI TEMPLOM MISERENDJE:

hétfő – péntek: **este 7 óra**; vasárnap: **10, 1/2 12 és este 7 óra**

VIZIVÁROSI TEMPLOM MISERENDJE: vasárnap: **1/2 9**

Szent István kápolna: hétfő – péntek: **1/2 8**; szombat: **este 6 óra (előesti)**

Zárdatemplom: hétfő – vasárnap: **7 óra**

TOVÁBBI LITURGIÁK:

minden kedd: 18:00-19:00: szentségimádás (Belváros)

minden szerda: 20:30-21:00: szentségimádás (Belváros)

második szombat: 13:00-18:00: szentségimádás (Belváros)

utolsó csütörtök: 20:30-21:30: szentségimádás (Szt. István kápolna)

A héten kereszteltük: **Szekér Csongor László, Steinhöfer Vendel, Gimdl Gábor, Nemes Laura, Nemes Réka**

A héten temettük: **Kovács Sándor**

Mária Rádió: Fm 97,4 Mhz; Magyar Katolikus Rádió: Fm 92,5 Mhz

HARANGSZÓ

A Belvárosi és Vizivárosi Plébánia közös hírlevele (megjelenik hetenként)

Alapító: Dr. Beer Miklós

Felelős kiadó: Dr. Harmai Gábor

Szerkesztőségi e-mail: harangszo@egomnet.hu

A Plébánia telefonszáma: **33 / 898-124 és 20 / 775-2841**

A Belvárosi Plébánia bankszámlaszáma: 10918001-00000029-05960007

A Vizivárosi Plébánia bankszámlaszáma: 10918001-00000094-73080007

www.belvarosiesztergom.hu; sztpeterespal@egomnet.hu